

Merhametin Hüzünü

– Zeki NURÇİN · 16 Mart 2011

sana,birazda senin merhametin olsaydı keşke
demeyi isterdim.
dilim kaygan ama hiç bir kelime kıpırdamıyor
sevginin gölgesinde büyütülen her coşkunun yapraklarıydık
yalnızlıkla savrulmuşuz bugüne.

sana,merhametin öfkem kadar cömert olsaydı keşke
demeyi isterdim.
şefkatin olsaydı da
öfkem utancından kızarsaydı
çığlıklarım insan arenasında yansaydı.

aradan dört gün geçti
dört koca asır gibi.
Canan'la yazıştık,ilk defa bir sırrımdan söz ettim
insanoğluna.
sessizliğin,sevdanı parçalayıp gitti konuşmalarımız arasında.

zarif sallanışları olan bir düşünce olduğundan söz ettim ona,
dedim ki eski defterlerde kalan sevgi borçlarıydı
kurduğumuz mutluluk fabrikasında can çekişen.
biraz da senin şefkatinden söz ettim,
Canan,bana 'seven gerçekten seviyorsa affeder' dedi.
cesaretin de bittiği bir yer var
ne ettiysem sevdamdan ettim.

gerçi kıyametin koştığı yalandı
ama ben Canan'a kıyametimiz koştı,dedim
diner mi dedim
'diner' dedi.
Canan'a,'su alan gemiler batmaz mı' dedim.
'Suyun'da merhameti var'dedi
'yoksa hiç Yunus yaşar mıydı'dedi.
'Yaşamazdı'dedim.
Zeki Nurçin